

— Не е истина това, каза пжтникътъ.

Казета изкокнуа изъ подъ масата и продума:

Да, господине, коньтъ ви е напоенъ. Той изпи пълно ведро. Азъ сама го занесохъ и дори му приказвахъ, когато той пи.

Това не бѣше истина. Козета лъжеше.

— Я гледай сврака неедна. Лъже като циганче. Казвамъ ти, че коньтъ не е поенъ, никаквице! Азъ познавамъ. Той има навикъ да прѣхти, кога е жаденъ и азъ добръ му зная нрава.

Козета продължава да настоява, че ужъ го напоила и прибави съ присипналь отъ страхъ гласъ:

— И колко пи, пи, пи!

— Да ви кажа ли азъ вамъ, извика ядосанъ пжтникътъ, ще напоите ли коня ми или не; стига сте дѣдрали! Козета се скри подъ масата.

— То се знае, рече Тенардиерица, ако коньтъ ви не е напоенъ, трѣбва да се напои.

Подиръ това тя изгледа наоколо си, па извика:

— Дѣ се пѣхна, мари никаквице?

И като се наведе, видѣ Козета свита на другия край подъ масата.

— Ще излѣзешъ ли оттамъ?

Козета изпълзя отъ дупката, въ която се бѣше пѣхнала.

Тенардиерица крѣсна:

— Върви напой коня, кучко надна, че знаешъ ли?

— Ама, плашливо каза Козета, нѣма вече вода.

Тенардиерица отвори вратата къмъ пжтя и викна:

— Като нѣма, върви донеси.